

El dinosaure d'en Daniel

El Dino era un dinosaure de goma de la mida d'una pilota. Tenia ulls ametllats, bracets de nadó i una boca riallera, plena de dentetes punxegudes, que feien que l'estimessis com si fos un cadell. Quan en Daniel era més petit, el Dino havia estat el protagonista dels seus jocs: sempre el duia al parc, dormia i es banyava amb ell, i no el deixava anar ni per a seure a l'orinal. Fins i tot li havia tatuat el seu nom a la panxa. Però en una neteja a fons de l'habitació, sa mare l'havia llençat a les escombraries, pensant que feia temps que en Daniel no hi jugava.

—Què heu fet? El Dino era meu!!! Per què l'heu llençat?

—Va Daniel, no et posis així...

Havia estat una errada imperdonable, però ja no tenia remei. Així que son pare va dir:

—Només era una joguina vella.

Evitant mirar-li als ulls, afegí:

—Estava gastat i descolorit. I gairebé no hi jugaves.

—Vull el meu Dino! És meu, torneu-me'!!

El pare i la mare van assegurar que aviat se n'oblidaria, però el nen va cridar:

—Això no és veritat!!! —i es va tancar a la seva habitació amb un cop de porta.

Al cap de dos dies era diumenge. La cosina Marta va anar a jugar amb en Daniel i quan va saber el que havia passat amb el Dino es va disgustar molt:

—Que el van llençar a les escombraries? Però...

—a ella també li encantava aquell ninot, quantes hores s'havia passat el Dino assegut al seu costat, mentre en Daniel i ella llegien contes o miraven plegats alguna pel·lícula per televisió!— has de fer-hi alguna cosa, Daniel! No pots deixar que el Dino...

—I què vols que hi faci?

—Parla amb el Ferralla, el drapaire! Fes que el busqui.

Aconsegueix que te'l torni, sisplau...

En Daniel va mirar la seva cosina com si acabés de tornar-se un marcià:

—Tu ets boja o què? Diuen d'aquest drapaire que, quan va desapareixer aquell nen... te'n recordes? Bé, doncs que ... que ell hi va tenir alguna cosa a veure! Aquest paio és perillós...

—Però ho troba tot. Pot fer màgia i, si realment ho desitges, et torna les coses que se t'han perdut...

—No em diràs que encara creus en aquestes bajanades?

Ha, ha, quina bestiesa!

La Marta es va posar més vermella que un tomàquet, però va contestar que, si allò eren bajanades, tant li feia.

—Cada dissabte passa per davant de casa meva, li podríem preguntar. No hi perdem res per intentar-ho! Sisplau, Daniel...

—Béeeee, d'acooooord, ja vindré.

Però el dia acordat, en Daniel no s'hi va presentar. La Marta es va passar tot el matí espiant el carrer des d'una finestra. I quan va veure aparèixer el llóbreg perdulari, amb el seu carret carregat amb una pila d'andròmines que havia acumulat, va baixar corrents per les escales, va creuar el portal i va cridar:

—Se-senyor, esperi senyor!

El Ferralla va roncar com un gos enfadat i va continuar caminant cap al contenidor de reciclatge. Un cop allà, es va posar a examinar el que la gent hi havia llençat: un tamboret plegable, una impressora avariada, uns quants pots de pintura...

—S-senyor! —va tartamudejar la Marta, quan el va atrapar — P-per casualitat, ... la setmana passada, ...n-no haurà trobat vostè un di-dinosaure?

Lavors l'home es va girar bruscament i, de sobte, la cara plena d'arrugues del Ferralla es va apropar molt a la de la nena. Ensenyant una filera de dents desiguals del color dels caramels, va exclamar:

—Un dinosaure? Sí, i tant! En tinc un a casa, però és més gran que una muntanya i, malauradament, no m'ha pogut acompanyar aquest matí. Fot el camp, si no vols que el porti perquè se't mengi!

La Marta continuava tremolant de por, però no es va fer enrere:

—J-jo vull dir un dinosaure d-de juguina. És de goma: així, de la mida d'una pilota.

—Ah, "aquest"! També el tinc, però no te'l puc donar.

—Per què no?

—Perquè no és teu.

—Però és d'un cosí meu i t-té el seu nom gravat a la panxa.

—El nom del dinosaure?

—No, el del meu cosí: es diu Daniel.

Remugant, el Ferralla es va posar a remenar les andròmines que duia al carret amb un ganxo i, de cop, uns ulls marrons preciosos van aparèixer entre el munt d'andròmines. La Marta va cridar:

—És aquí!

El Ferralla va haver de desentortolligar uns quants filferros.

Després va estirar el Dino i, mirant-lo molt de prop, va comentar:

—És aquí! En una cosa tens raó, té el nom de Daniel gravat a la panxa. Però continuo sense poder-te'l donar.

—Per què? Però... aquest dinosaure és molt important per al meu cosí!

—De debò?

—Sí...

—Doncs si tant l'interessava a aquest teu cosí hauria d'haver vingut ell a buscar-lo, o sigui que... ja pots fer via!

La Marta va fer una darrera mirada al pobre Dino i va sospirar. Va acotar el cap, li va clavar un cop de peu a una pedreta que hi havia a terra, va tombar-se molt lentament i va començar a caminar de tornada cap al portal de casa seva.

Però abans que tingués temps de donar més de tres passes, el vell va cridar:

—Espera un moment! —el Ferralla havia tornat a examinar la panxa del Dino: no l'havia guardat—.

Tu et dius Marta?

—Com ho sap?

—Agafa això i deixa'm en pau!

La Marta va rebre el ninot amb un cop al pit. El va abraçar i va apretar a córrer cap a casa, cridant:

—Moltíssimes gràcies, senyor!

L'endemà la nena va tornar, com cada diumenge, a casa d'en Daniel. Duia el Dino amagat en una bossa perquè li volia donar una sorpresa. Però quan va entrar a la seva habitació, el va trobar molt entretingut amb una altra juguina. El seu cosí ni tan sols li va preguntar si havia vist el drapaire, i quan la Marta li va voler explicar la manera com l'havia anat a buscar i com n'havia estat de valenta perseguint-lo i parlant-hi, en Daniel li va etzibar que no valia la pena anar pel carrer posant-se en evidència per un caram de dinosaure de goma:

—El Ferralla és un... un... un indesitjable. I de tota manera els meus pares ja m'han comprat una cosa molt millor. Què dus aquí?

—No res, deixa-ho córrer...

La Marta va intentar apartar la bossa, però el seu cosí l'havia agafada i els ulls ametllats i el tendre somriure del Dino van sortir, fent que el nen exclamés:

—L'has trobat!? És el Dino, el meu Dino...!

—Ja no.

—Com que no?

—El Ferralla hi ha fet... un canvi: mira-li la panxa.

En Daniel va obeir. I es va quedar bocabadat!

—P-però... això no pot ser!

On sempre hi havia hagut el seu nom, ara hi havia aparegut el de la seva cosina: Marta.